

UN MUZEU SĂTESC

de AUREL LEON

Cu degete febrile, învățătorul deschise servieta lui burdușită și începu să caute în taințele ei. În acest timp soția feri perdeaua să pătrundă mai din plin lumina zilei și se asigură că masa e curată. El scoase un pachet înfășurat în hirtie de ziar și îl desfăcu încet, cu tactul și migala unui colecționar care își distilează în acest fel plăcerea. Privindu-i peste umăr femeia împărtășea aceeași emoție. Se auzi un zăngănit stins și apărură în fine un pinten uriaș de argint, cataramă galbene și câteva agrafe de forme ciudate. Toate purtau patina anilor și urmele lutului în care fuseseră îngropate.

Ca și cum atunci le-ar fi văzut pentru prima dată, învățătorul le pipăi pe înțelele, le așeză pe masa albă, apoi iar le ridică în lumina plină a geamului. Fără să spună ceva soția trecu alături și reveni cu o lupă bombată. Trase scaune și se așezară alături, privind prin lentilă, frunte lângă frunte, piesele abia dezgropate. Era acolo și un fel de medalion pe care se putea distinge profilul ascuțit al unui împărat cu cunună pe cap. Vremea îi tocise nasul ca o boală urită metalul era subțiat, ca hirtia. Se cunoștea gaura prin care fusese trecut șnurul care îl atârnașe poate de gîtul iubit al unei femei. O fi fost aceeași care purtase cataramele galbene la conduri și agrafele de metal roscat în păr? Rămaseră pe gânduri, mîngiind gătelile acum asprite de revenea pămîntului.

În curînd, toate se vor odihni în dulapurile muzeului pe care învățătorul, împreună cu directorul căminului cultural, îl pregătește în comuna natală.

Zecile și zecile de piese vor fi mărturie generațiilor viitoare despre trecutul satului, despre zburcîmăta viață de altădată a locuitorilor ca și despre arta ce a înflorit pe aceste meleaguri. Muzeul acesta căruia învățătorul îi închină o bună parte din timpul lui de muncă, va fi o completare a activității lui dascălești desfășurată aci timp de peste trei decenii.

Deși oboșit de alergătura pe micul șantier arheologic al satului, rîndui cu răbdare noile exponate în dulap. Casa lor e încăpătoare, patru camere, dar ei nu au nevoie de toate. Băiatul cel mare e inginer, căsătorit la București, iar mezinul student la Iași. Ce să facă doi oameni cu patru camere? Sînt numai bune să adăpostească colecțiile, pînă la amenajarea muzeului comunal, de care sfatul popular se preocupă îndeaproape.

Cu tact ca să nu-l stingherească din lucru, dar neputînd rezista îndemnului de a-i fi părtașă la bucurie, femeia își făcea de lucru prin preajmă, scuturînd ușor praful de pe panoplia cu săbii și pistoale rușinate sau schimbînd locul unui bidon înflorat care a fost purtat în războiul de la 1877. El o urmărea cu coada ochiului, îi înțelegea dragostea pentru piesele adunate și îi era recunoscător pentru faptul că în toate îi stătea alături.

Se auziră bătăi în poartă. O căruță oprise pe șosea în fața casei.

— A venit Vasile Măcieș cu ușa — îl anunță dînsa, după ce privi pe fereastră. Am aranjat cu el s-o aducă

Măcieșii aveau o casă veche, una din cele mai vechi din sat și la ea o ușă minunată lucrată în ciubuce și rozete. Cum lemnul se conservase bine și ușa reprezintă o operă de artă populară, învățătorul îl îndemna pe Vasile s-o doneze muzeului, că tot își construie casă nouă. A luat-o în primire pentru muzeu, așa cum primise luna trecută o iie veche de la o bătrînă din Verșeni, iar de la un coleg oltean o fotografie reprezentînd un grup de ostași romîni și ruși în redutele de la Plevna. Fotografia o donase casei raionale de cultură din Pașcani pentru muzeul ei, unde am văzut-o și eu, nu de mult. Ușii acesteia îi menise loc în camera a doua, alături de mașina de tors, lucrată cu înflorituri unduitoare din cuții pe lemn de stejar.

În adevăr, acolo o așezară. Măcieș venise însoțit de un fecior și amîndoi sprijiniră ușa de perete ea pe un tablou uriaș. Învățătorul uită de micile găteji și, asemeni vizitatorilor din pinacotecii, căuta distanța de la care s-o admire mai bine.

— Am uitat să-ți spun, țî-a lăsa! postășul o scrisoare — îl anunță pe neașteptate soția. E din București, dar nu-i de la băiat.

Învățătorul deschise repede plicul și de emoție citi fără ochelari. Are un coleg care lucrează la Academie ca cercetător de hrîsoave. Sînt de mai mulți ani în corespondență și în ultimul timp l-a rugat să-i comunice tot ce poate afla în legătură cu trecutul satului său. Împreună cu directorul căminului cultural, un învățător tînăr și inimos, au început săpături pe dealul Hotarului, unde, după spusa bătrînilor, a fost vatra vechiului sat. Au găsit acolo urme de viață preistorică: topoare de piatră, cuțite de silix, vase de lut ars. Acum toate sînt numerotate pentru muzeu. În vara aceasta, după indicațiile cercetătorului de la București, au mutat săpăturile spre vest și au început să găsească urme din evul mediu. De astă dată îi comunică informații noi, de mare importanță pentru munca lor.

Fără să-și mai ia pălăria, învățătorul plecă repede cu scrisoarea în mînă spre școală, să ducă vestea cea bună. Uitase oboseala de săpător. Mergea recitînd scrisoarea ținută cam la distanță, din lipsa ochelarilor. Oamenii întîlniți îi dădeau binețe din toată inima.

Învățătorul acesta despre care e vorba se numește Gheorghe Boțoagă și e de fel din satul Miroslăvești, raionul Pașcani.

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Seria II • Anul 65 • Nr. 826 • Miercuri 24 octombrie 1963 • 8 pagini — 15 bani

Culesul merelor tîrzii la G.A.S. Reghin, regiunea Mureș-Autonomă Maghurar.

PLOPII

Să nu-mi spui suflate că nu știi de ce te-nalți cu ei și tremuri,
În frunza tot mai argintată, cu cit mai mult i-aduci din vremuri!
Dă creanga lor, copilăriei, cioplită, pocnitura pustii.
Cum creanga socului o poate, cu dop de cîlți, atît de bine
Și creanga ulmului, din arcuți, peste ogrăzile vecine.
De ce te joci din nou cu toate, să nu-mi spui suflate că nu știi!

Din plopi, de-atunci, rămasă-i șoapta pămîntului și licărirea
Luminii-n frunza lor întoarsă de undeva de nicăirea
Și înălțimea!

Din văzduhuri, cu pasărea cit ai fi vrut
Să fii și tu întors din zborul unui îndemn necunoscut,
O clipă numai, sus pe virfuri de plopi subțiri, unde să-ți reazimi
De cer, vederea ridicată dintre salcimi și ulmi și frasinii,
Și într-o licărire baremi să fi putut să-mbrățișezi
Întinsă, lumea de bucate și dealurile cu livezi!

E o visare-ntoarsă astăzi aici în mijlocul cimpiei?
E o mirare lingă plopii ce i-au șoptit copilăriei?
Pămînturile duc departe nemărginite și comune,
Din curcubeu se-alege zborul și-al rîndunicii și-al rățuștii;

De ce din toate, primăvara a izbutit să te adune
De ce te joci acum cu toate, să nu-mi spui suflate că nu știi!

ION HOREA

N-am prea știut în viața-mi cald, nici pernă;
doar Bistrița îmi susura ușor
străvechi nădejdi — și-n dăcicul decor
m-am contopit în curgerea eternă.

Neliniștit mereu, mereu dator,
am fost mac roșu, magică lanternă,
am arătat ce vană-i viața ternă,
în zbor pieptiș striveam latentul nor.

Am cunoscut și biruința grea
din temniți smulsă; și de-abia mijeja
cu soarele urcînd la subsuoară.

Cînd va-ndrăzni să-mi strige careva
pe comunista cale temerară:
tu unde-ai fost?... Prin cîntec, i-am fost scară!

GEORGE DEMETRU PAN

T
O
A
M
N
A

Cine-ți dete toamnă bună
Tolba de culori, penelul
Să pictezi cimpia-n brumă
Pînă unde cade cerul,

Sau să risipești poeme
Din livadă în livadă
Unde ieri, lovit de vreme
Povîrnișul sta să cadă?

Cine-ți dete ochi de soare,
Zori de zi sau cer de seară
Ca s-așezi în fiecare
Munte, zvon de primăvară?

...Toamna tace. Noi veșmînto
Suie-n arbori, și pe schele,
Și pictează înainte
Parcă drumul țării mele.

N. NASTĂ

CĂMINUL CULTURAL ȘI TINERII COLECTIVIȘTI

Căminul cultural din Drăușeni se bucură de o mare popularitate în rândurile tineretului din comună. Dragostea pe care tinerii o poartă acestei instituții, stima cu care vorbesc de ea nu sînt întimplătoare. Ele se datoresc activității rodnice desfășurate, sînt o urmare a grijii cu care căminul cultural se preocupă de satisfacerea cerințelor culturale-artistice ale tinerilor din localitate.

În activitatea căminului cultural din Drăușeni desfășurată în mod diferențiat, în legătură cu preocupările diferitelor categorii de oameni, tinerilor le sînt rezervate multe manifestări care răspund atît din punctul de vedere al conținutului cît și al formei de prezentare, specificului și cerințelor caracteristice acestei vîrste.

Tinerii din comună audiază deseori expuneri sau conferințe pe teme științifice, agricole și zootehnice, pe probleme de morală, de comportare în muncă și în viața de toate zilele etc. Conferințe ca „Prietenie, dragoste și tovarășie”, „Chipul moral al omului nou”, „Comportarea civilizată în viață” ș.a. au avut o mare înrîurire asupra tinerilor care au discutat despre ele zile în șir.

Expunerile și convorbirile legate de educația patriotică a tinerilor sînt însoțite deseori de călătorii imaginare pe hartă pentru ca ei să cunoască mai bine bogățiile și frumusețile patriei noastre, marile înfăptuiri ale regimului nostru. Sînt apreciate de tinerii din comună și concursurile „cine știe cîștigă” care se organizează pe diferite teme. De mare succes s-a bucurat în ultimul timp un asemenea concurs organizat pe marginea filmului „Cîntecul întrerupt”, pe care l-au vizionat toți tinerii din localitate.

În Drăușeni sînt circa 100 de tineri. Marea majoritate (circa 80 de tineri) lucrează în gospodăria colectivă din comună. Cum li ajută căminul cultural să muncească cît mai bine pentru realizarea sarcinilor de producție, pentru întărirea și dezvoltarea gospodăriei? Colaborarea strînsă între căminul cultural și organizația de U.T.M. din comună stă și în această privință la baza unei activități rodnice. În cadrul joilor pentru tineret, cît și cu alte ocazii, au loc deseori seri tematice, de întrebări și răspunsuri pe diferite probleme ale gospodăriei. De asemenea se țin conferințe interesante legate de munca tinerilor din gospodărie. Conferințe pe teme ca „Tînărul crescător de animale”, „Cum trebuie să muncească tinerii în gospodărie” etc. ținute de inginerii Gheorghe Buta și Ion Poptelecan arată că sprijinirea tinerilor în munca pe care o au în gospodărie este o preocupare de seamă a căminului cultural.

Nu de mult, organizația U.T.M. și căminul cultural au inițiat o consfătuire a tinerilor crescători de animale din gospodărie, avînd ca temă căile de mărire a producției de lapte și de carne. Pentru buna desfășurare a acestei consfătuiri căminul cultural l-a ajutat pe Ion Balog, brigadierul zootehnic, să pregătească referatul despre metodele bune folosite în îngrijirea și hrănirea animalelor de către tinerii îngrijitori fruntași.

De un mare succes s-a bucurat întîlnirea organizată între tinerii colectivști din Drăușeni și tinerii din Cuciulata. Desfășurîndu-se sub forma unui schimb de experiență, tinerii din Drăușeni au împărtășit tinerilor vecini din realizările gospodăriei lor care-i mai veche și mai dezvoltată ca cea din Cuciulata. Cu ocazia acestei întîlniri au fost amenajate o expoziție agricolă cu produse realizate în gospodăria gazdă, un fotomontaj și grafice oglindind realizări obținute de echipele de tineri din gospodăria din Drăușeni. Tinerilor din Cuciulata li s-a prezentat de către Iosif Gheorghe, preșe-

dintele gospodăriei, istoricul gospodăriei colective din Drăușeni, apoi le-a vorbit Nicolae Pelei, secretarul comitetului U.T.M. din gospodărie, despre aportul tinerilor la întărirea gospodăriei, și despre felul cum muncesc în diferitele sectoare de producție.

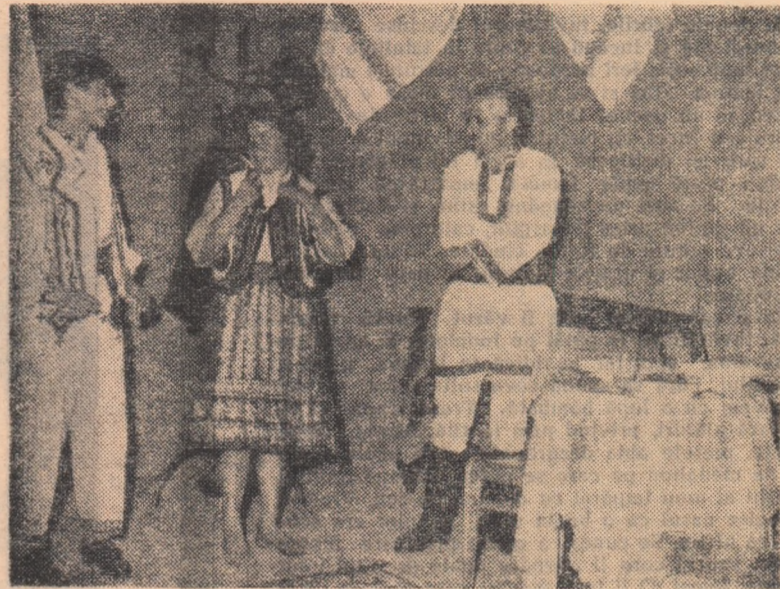
Schimbul de experiență în domeniul muncii din gospodărie, dintre tinerii din cele două comune s-a încheiat cu un schimb de experiență artistică pe scena căminului cultural, cu un frumos program interpretat de brigăzile artistice, echipele de dansuri și soliști din ambele localități.

Care este eficiența activităților culturale desfășurate de căminul cultural în rândurile tineretului? În ce măsură mobilizează ele pe tineri la realizarea sarcini-

pe care le au în producție și a celor obștești?

Pe tabelele cu zile-muncă aflate la sediul gospodăriei întîlnim numele multor tineri care se situează printre cei mai buni și harnici colectivști. Găsești aici numele tînărului mulgător Iosif Balog cu aproape 500 zile de muncă efectuate pînă la 15 octombrie anul curent, a lui Ludovic Farcaș din brigada I-a de cîmp cu peste 300, a îngrijitorului de animale Silvestru Biliboc cu 380, a tinerei Maria Matyas cu 300 zile-muncă realizate pînă la aceeași dată. Și lista tinerilor colectivști, harnici și conștiincioși s-ar putea continua încă cu multe nume. Dar nu numai în producție ci și în acțiunile patriotice își aduc contribuția tinerii din Drăușeni. Enumerăm doar cîteva din aceste realizări. Tinerii din Drăușeni au defrișat și curățat prin muncă patriotică 150 hectare de pășune, au săpat 350 metri liniari de șanț.

Nu vorbesc oare aceste realizări de înaltă conștiință a tinerilor din Drăușeni de dragostea lor față de gospodărie? Nu reflectă ele oare și aportul muncii culturale desfășurate în rândurile lor de căminul cultural din comună?

Scenă din piesa „Ultima rădăcină” în interpretarea formației de teatru a căminului cultural din Moara Domnească, regiunea București.

De ce plac „joile tineretului”

La Homorod joile tineretului sînt așteptate întotdeauna cu nerăbdare de tinerii din comună.

Iată bunăoară joia tineretului ce a avut loc în ziua de 10 octombrie s.c. În sala căminului tinerii ascultau muzică, învățau cîntece noi, se distrau cu diferite jocuri și dansau. Dar printre aceste numere din program se desfășurase și un concurs „cine știe răspunde”, în cadrul căruia concurenții trebuiau să răspundă la întrebări legate de realizările ale regimului nostru, de bogățiile și frumusețile patriei noastre și la în-

trebări despre sarcinile actuale ale gospodăriei din comună. La întrebările examinatorului, profesorul Mircea Cantor, concurenții răspundeau deopotrivă de bine despre capacitatea hidrocentralei de la Bicaz, la cele referitoare la orașele noi și ramurile industriale create în anii de după eliberare, cît și la cele puse în legătură cu dezvoltarea gospodăriei și a comunei etc.

Tinerii din sală urmăreau cu atenție răspunsurile, apoi, în aplauzele tuturor, au urcat pe scenă câștigătorii, tînărul colectivist Petru Dodoc din brigada a 2-a, Emil Curcă din brigada a I-a și tînăra Aurica Oneț, pentru a primi cărțile acordate ca premii. Aplauzele abia se linișțiseră cînd directoarea căminului a anunțat că joia viitoare (din 17 octombrie a.e.) va avea loc o scurtă expunere urmată de o seară de experiențe științifice, prezentată de Maria Macrea, profesoară de fizico-matematică și de Grette Daniel, profesoara de naturale.

Programul celor două joi ale tineretului arată grija căminului cultural din Homorod pentru a asigura acestor manifestări programe corespunzătoare și variate. Cum să nu vină în număr mare tinerii la aceste joi ale tineretului unde au ocazie să învețe lucruri folositoare și totodată să se distreze. A fost mult apreciată de tineri, printre alte puncte din program, expunerea ce a avut loc în cadrul unei joi a tineretului, cu titlul „Cum să ne comportăm în societate”, care a cuprins exemple concrete din comportarea unor tineri din comună.

Deseori, în cadrul joilor tineretului tinerii asistă la manifestări legate de problemele gospodăriei, de munca pe care o desfășoară în producție. Așa bunăoară nu de mult ei s-au întîlnit cu Gheorghe Wagner, președintele gospodăriei, care le-a vorbit de importanța dezvoltării tuturor sectoarelor de producție, iar altă dată, în cadrul unei serii de întrebări și răspunsuri care a constituit tema principală a joi tineretului, președintele gospodăriei și brigadierul Ion Pora au răspuns la întrebările tinerilor care au vrut să cunoască sarcinile cele mai actuale ale gospodăriei și felul cum ele se pot îndeplini în cît mai bune condiții.

S-ar putea înșirui încă multe manifestări interesante și eficiente ce au loc în cadrul joilor pentru tineret, ca de exemplu, concursul „cine știe cîștigă” pe tema „Să ne cunoaștem gospodăria”, condus de Gheorghe Șerban, inginerul gospodăriei ș.a. Dar și cele arătate mai sus sînt suficiente pentru a explica de ce joile tineretului plac atît de mult tinerilor din comuna Homorod, și de ce participă la ele întotdeauna în număr așa de mare.

ACȚIUNI CU FILMUL DOCUMENTAR

În ultima săptămînă a lunii septembrie s-a desfășurat în comuna Cața un festival al filmului documentar. Inițiată de secția de cinematografie a raionului, festivalul filmului documentar a avut loc și în alte comune mobilizînd un mare număr de spectatori la vizionarea filmelor prezentate.

Cele patru spectacole care s-au prezentat în Cața au cuprins cîte 3 filme documentare pe teme agricole de popularizare a științei și de cultură generală.

Căminul cultural și biblioteca din comună au folosit bine această acțiune cu filmul, organizînd pe marginea ei cîteva manifestări care au contribuit la o mai bună înțelegere a filmelor, la îmbogățirea cunoștințelor științifice și de cultură generală a tineretului.

La vizionarea filmelor care au rulat în cadrul acestui festival au participat circa 200 de tineri. De fiecare dată, înaintea rulării filmelor de popularizare a științei, un învățător sau un profesor a rezumat conținutul acestora, documentarele agricole fiind prezentate spectatorilor de inginerul gospodăriei. Cu ocazia fiecărui spectacol biblioteca a amenajat expoziții și standuri de cărți cu un conținut legat de conținutul filmelor respective.

Filmele rulate în cadrul acestui festival („Locul nostru în Univers”, „Spre Soare”, „Transformare fără miracol”, „Pentru dezvoltarea bazei furajere”, „Însămînțări artificiale la bovine” ș.a.), discuțiile purtate pe marginea lor au îmbogățit mult cunoștințele tinerilor despre natură, au făcut să crească interesul lor pentru știință, pentru problemele agricole și zootehnice. Biblioteca a difuzat tinerilor în acea săptămînă un număr sporit de cărți de popularizare a științei, de cărți și broșuri agricole și zootehnice.

Festivalul filmului documentar s-a încheiat cu un concurs de recenzii la care au participat mulți tineri. Comisia alcătuită din directorul școlii și a căminului cultural, o profesoară de limba română, bibliotecara și inginerul agronom au premiat recenziile tinerilor Viorel Bujor și Silvestru Haraga și au apreciat ca bune pe cele scrise de tînărul colectivist Alfred Mies din brigada a 2-a și a tinerei colectivistice Eva Hannelore din brigada I-a.

Recenziile întocmite de tinerii din Cața arată că acțiunile întreprinse pentru o mai bună înțelegere a filmelor au fost eficiente. Se citesc cu plăcere recenziile tînărului Viorel Bujor și ale altora, despre filmele de popularizare a științei ca „Transformarea fără miracol”, „Ca marea într-o pictură de apă” și altele, care denotă că ei au citit și cărți de popularizare a științei, că au participat la conferințe științifice ce s-au ținut la căminul cultural.

Acțiunile organizate de căminul cultural și biblioteca pe marginea filmelor documentare a contribuit în mare măsură la răspîndirea cunoștințelor științifice în rândurile tineretului. Ar fi bine dacă asemenea acțiuni s-ar organiza și pe marginea altor filme care rulează în comună.

CONDIȚII ASEMĂNĂTOARE — REZULTATE DIFERITE

Un singur deal desparte Daia de Cut. Cele două comune se află pe meleagurile Sebeșului. Dar în ciuda apropierii geografice, activitatea căminelor culturale din Daia și Cut diferă mult. Condițiile pentru desfășurarea muncii sînt asemănătoare — ambele cămine au localuri noi, spațioase și dispun de mobilierul necesar, în ambele comune există numeroase cadre didactice care ar putea fi antrenate în acțiunile culturale. Atunci în ce constă deosebirea? În modul în care consiliile de conducere ale celor două cămine au știut să-și orienteze busola activității spre problemele principale ale gospodăriilor colective.

La gospodăriile din Daia și din Cut există ferme dezvoltate de animale, fapt care impune sporirea producției de plante furajere. Iată cît de importantă în jurul căreia se puteau organiza multe manifestări culturale.

Așa a și procedat căminul din Daia. Sprijinul inginerului zootehnic Pavel Moru a făcut să crească eficacitatea acțiunilor întreprinse pe plan cultural. Astfel, el a ținut seri de calcul și seri de întrebări și răspunsuri în care a arătat că sporirea producției de furaje este o condiție esențială pentru dezvoltarea sectorului zootehnic (la Daia există 825 bovine, 1950 ovine, 495 porcine și vreo 4000 de păsări). Inginerul Pavel Moru a demonstrat, în cadrul serilor de calcul și ale celor de întrebări și răspunsuri, ce cantități de furaje sînt necesare să se insilozeze. Colectiviștii au ascultat cu atenție, iar munca lor dovedește că au tras învățămintele. În prima decadă a lunii octombrie ei insilozaseră peste 800 tone de nutrețuri diferite, 200 tone colete de sfeclă de zahăr și 300 tone resturi de la grădina, iar pentru ovine au pregătit peste 200 tone de frunzare. De asemenea, vor recolta și insiloza 600 tone de sfeclă furajeră.

Pentru folosirea rațională a furajelor, inginerul zootehnic și tehnicianul veterinar au ținut în cadrul căminului cultural consfătuiri cu crescătorii de animale, iar profesora de agricultură Maria Ciucur a prezentat broșuri pe aceeași temă.

Faptul că la căminul cultural din Daia problemele economice nu sînt tratate superficial, ci cu deplină competență, se datorește în bună măsură legăturii existente între conducerea gospodăriei colective și cea a căminului. Adesea, de pe scena căminului, președintele colectivei, Iosif Paștiu, a vorbit despre rezultatele obținute de fruntași. Directorul căminului, Liviu Timaru, pentru a fi permanent la curent cu noile sarcini care stau în fața colectivităților, pentru a cunoaș-

te bine viața gospodăriei, participă în fiecare seară la ședințele cu brigadierii, în care se analizează munca depusă peste zi și se stabilesc sarcinile pentru ziua următoare.

Din experiența bună a dăienilor n-au învățat nimic sau aproape nimic vecinii lor, activiștii culturali din comuna Cut. În plină campanie agricolă, în perioada iulie-septembrie s-au ținut aici doar patru conferințe. Este interesant să cităm titlurile acestora: „Să prevenim incendiile”, „O călătorie pe litoralul însoțit” (!), „Solul și compoziția lui”, „Organizarea muncii în G.A.C.”. După cum se vede nici una dintre conferințe nu a tratat problemele importante și actuale privitoare la stringerea recoltei și la însămințările de toamnă. Fără îndoială că este plăcut să călătorești cu ochii minții pe „litoralul însoțit”, dar era cu mult mai util ca această călătorie să se facă pe tarlalele unde se desfășura bătălia recoltei.

Lipsa de orientare a activiștilor culturali din Cut se vedește și atunci cînd e vorba de organizarea unor manifestări privitoare la sporirea șeptelului. Simpla prezentare a broșurii intitulată „Sfaturi pentru creșterea animalelor” este infinit prea puțin față de ceea ce trebuia să se facă pe tărîm cultural în vederea sprijinirii colectivităților care lucrează în sectorul zootehnic.

Gospodăria agricolă colectivă din Cut deține 500 de bovine, a căror hrană pentru perioada de stabulație trebuie pregătită cu grijă. Ținîndu-se seama de faptul că anul trecut balanța furajeră a fost deficitară, căminul cultural avea datoria să organizeze din timp manifestări prin care să lămurască necesitatea asigurării unor cantități sporite de furaje. Dar la căminul cultural nu s-a făcut nimic în această direcție; nici măcar printr-o singură manifestare nu s-a amintit despre rămînerea în urmă existentă și în acest an.

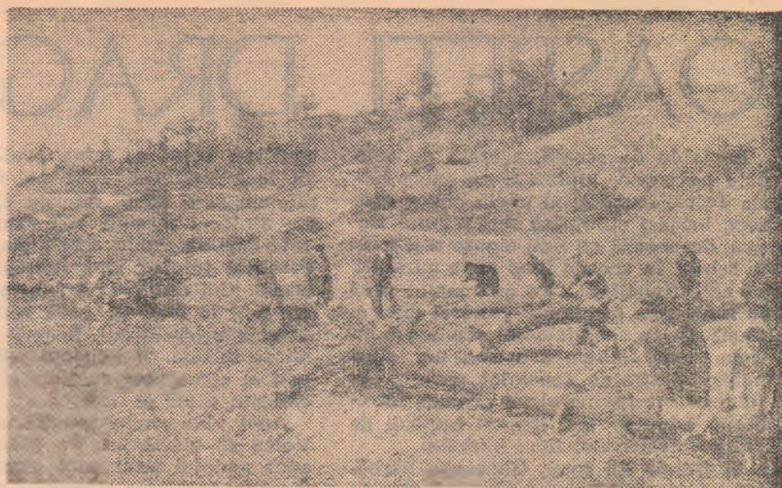
În prima decadă a lunii octombrie, în afară de finuri, se insilozaseră doar 215 tone de furaje, adică mai puțin de o jumătate de tonă de fiecare vită mare. Există însă posibilitatea să se mai insilozeze 1200 tone de coceni de pe cele 400 hectare cu porumb pentru boabe, 200 tone de dovleci și 100 tone colete de sfeclă de zahăr, vreji, frunze și alte resturi furajere de la grădina. Insilozîndu-se aceste cantități se vor putea asigura circa 4 tone furaje în plus pentru fiecare animal mare.

Toate acestea puteau foarte bine să fie demonstrate în cadrul unei serii de calcul organizate la căminul cultural.

Dar cîte alte manifestări nu s-ar fi putut face dacă exista mai multă tragere de inimă, dacă directoarea căminului ar fi primit mai mult ajutor din partea intelectualilor satului.

Activiștii culturali din Cut au datoria să facă urgent o cotitură radicală în munca lor pentru a putea sprijini cît mai eficace gospodăria colectivă. Am sugera consiliului de conducere al căminului cultural din Cut ca într-o zi, cît mai curînd, să treacă dealul pentru a face un schimb de experiență cu vecinii din comuna Daia. Va avea multe de învățat.

A. CROITORU

Colectiviștii din Călinești (Argeș) curăță terenul pe o suprafață de 30 ha pe care mai apoi o vor terasa pentru a o cultiva cu vișă de vie.

Pe tema eficacității muncii culturale

TOPOLOVENI-ORA 7

— Dragi ascultători, la această oră, transmitem, din studioul centrului de radioficare Topoloveni, emisiunea locală. Ascultați în astă-seară „Tribuna fruntașilor”.

Cu aceste cuvinte Adrian Boboc, crainicul stației de radioficare, își începe una din cele mai așteptate emisiuni.

În fiecare marți, la ora 7 seara, „Tribuna fruntașilor” oferă colectivităților din Topoloveni și celor din satele Leordeni, Priboeni, Călinești, racordate la centrul de radioficare al comunei Topoloveni, întîlniri — prin intermediul undelor — cu fruntașii colectivei locale și cu cei ai gospodăriilor colective învecinate.

Astăzi „au cuvîntul” chiar cei din Topoloveni-Arges.

La începutul emisiunii, inginerul gospodăriei, Ion Iacob, raportează încheierea cu succes a campaniei de însămințări. „Însămînțările s-au efectuat în timp optim și în bune condiții agrotehnice — anunță el. Fruntașă pe campanie, în recoltarea porumbului ca și în pregătirea terenului pentru semănat, a ieșit brigada întîia, condusă de către Gogu Smaranda”.

Urmează un interviu luat fruntașului Gogu Smaranda.

Primele lui cuvinte — „brigada a patra, a lui Aurel Petcu, a lucrat la fel de bine ca și noi” — cuvinte de modestie, care-i fac cinste. „Din brigada mea — continuă el — aș vrea să evidențiez pe cineva, dar... nu pot. Toți au lucrat așa cum trebuie. Tușei Maria Manolescu, care deși e cea mai vîrstnică, are peste 140 zile-muncă. I se cuvine, totuși, o evidențiere specială. E un exemplu pentru toți”.

În încheiere, un angajament: „Dacă am ajuns fruntași, vrem să păstrăm pentru todeauna acest nume Restul interviului să-l lăsăm după lucrările la vie, arăturile de toamnă și plantările de pomi fructiferi”.

Ultima parte a emisiunii este rubrica „Din experiența noastră” Vorbesc la microfon două dintre fruntașele sectorului zootehnic.

Elisabeta Marina de la sectorul porcîn, care are pe grafic pînă azi 425 zile-muncă și mulgătoarea Gheorghîța Mihai, al cărui total de zile-muncă este și el impresionant : 350.

Prima, care are în grijă 15 porci la îngrășat și 15 scroafe, a obținut de la acestea din urmă media de 20 de purceli de scroafă. Cu șase mai mult decît cifra planificată. Cea de a doua are la lotul de vaci de care răspunde producția de lapte mult sporite față de anul trecut.

Secretul acestor rezultate? O îngrijire atentă și minuțioasă, cu respectarea „la literă” a normelor igienice și de hrănire. De altfel „la literă” este exprimarea cea mai potrivită dacă avem în vedere că fruntașele Elisabeta Marina și Gheorghîța Mihai nu sînt altele decît fruntașele cercului agrozootehnic de anul trecut.

S-au scurs 20 de minute. Crainicul anunță: „Ați ascultat „Tribuna fruntașilor” în continuare, muzică populară romînească”.

*

Era multă lume în seara aceea în casa tușei Maria Manolescu Gheorghe Moldoveanu. Maria Marin, Mihai Vasile, Margareta Lungu, toți din brigada întîia și vreo patru nepoți.

Deodată s-a făcut liniște. — Il auziți? Ei îi. Astăzi Gogu al nostru — tresare tușa Maria, ascultînd vocea binecunoscută a brigadierului. Se opîntește în vorbă ca tractoru-n deal.

Toți izbucnesc în rîs, dar numai pentru o clipă. Emisiunea e interesantă și plăcută. Doar și ea fac parte din brigada fruntașă.

Nu știu care sînt mai atenți. Vîrstnicii sau nepoții?

Aceștia din urmă se uită din cînd în cînd la bunică. Au în privire dragoste și respect. Bunica lor e printr-o fruntașă. „Spune așa și la difuzor!”

MARIUS POPESCU

PREGĂTIND RECOLTA VIITOARE

Vizitînd nu demult gospodăria agricolă colectivă din comuna Movila Banului, regiunea Ploiești, mi-a venit în minte, nu fără motiv, o frază dintr-un articol de fond al unui ziar. „E bătălia recoltei în marș”. Într-adevăr bătălie, căci toată suflarea din această comună a luat parte, cu toate puterile, la recoltarea celor 800 de hectare cultivate cu porumb, 195 hectare cu floarea-soarelui, 80 hectare cu sfeclă de zahăr și apoi la pregătirea și însămințarea a 767 hectare cu grîu. Nu-i o treabă ușoară să le faci pe toate așa cum cere agrotehnica, la timp și bine. Dar cînd am spus toată suflarea, n-am aruncat o vorbă în vînt. Au dat un aport însemnat și activiștii culturali a căror activitate s-a axat, în această perioadă, asupra „bătăliei recoltei”. În afară de altele, voi exemplifica doar cîteva: la căminul cultural, condus de tovarășul Aurel Săbăreanu, s-au ținut o seamă de conferințe la care au luat parte numeroși colectivități: „Pregătirea solului în vederea însămințării”, „Îngrășămintele și importanța lor”, „Sămînța și semănatul” sînt cîteva din titlurile conferințelor ținute aici. Tot în programul acestui cămin a fost introdus, în ziua de 6 octombrie, un jurnal vorbit, în care s-au arătat aspecte de la recoltatul culturilor și a însămințărilor de toamnă. În această perioadă au fost afișate, de asemenea, la gazeta de stradă articole evidențînd fruntașii în muncă și criticînd unele aspecte negative.

Volumul mare de lucrări nu i-a speriat pe colectivități. Dimpotrivă. Pornind la muncă organizați, cu multă hotărîre și elan, ei au reușit să strîngă recolta la timp și fără pierderi, să elibereze terenul de coceni și tulpini de floarea soarelui, iar mecanizatorii să pregătească terenul și să însămințeze.

Ei știu, din proprie experiență, că o recoltă sporită de grîu se poate obține numai atunci cînd se însămințează într-un teren bine pregătit, așezat și la timpul optim. De aceea, au pus accentul tocmai pe aceste lucrări. Pentru a putea ara locul cu cel puțin 10—12 zile înainte de data însămințării, recoltatul și eliberarea terenului s-a făcut, în primul rînd, în acele parcele care urmau a fi însămințate. Astfel, avînd terenul eliberat, cele 13 tractoare, minuite de vîrdnici tractoriști, lucrînd și în timpul nopții, au putut ara, tăvălugi și discui din vreme întreaga suprafață ce urma să fi însămințată.

Terenul așezat și bine măruntit a dat posibilitate mecanizatorilor nu numai să însămințeze la adîncimea stabilită, ci și să depășească zilnic normele de lucru. Comunistul Constantin Moldoveanu — ajutat de colectivității Nicolae C. Ion și Iosif Voicu — a însămințat din primele zile cu 5—6 ha pe zi mai mult decît avea în plan.

Tot în scopul obținerii unei recolte sporite de grîu, colectivității din Movila Banului au acordat o atenție deosebită și fertilizării terenului, precum și amendării solurilor sărăturoase.

În aceeași măsură i-a preocupat sămînța și ordinea de însămințare a solurilor, verigi de asemenea importante din lanțul măsurilor agrotehnice, menite a contribui la sporirea producției de grîu la hectar. Astfel, întreaga cantitate de sămînță din soiuri de mare productivitate a fost selectată și tratată cu substanțe antimălurice, ceea ce constituie încă o garanție a recoltei bune din anul viitor.

C. VASIA

Unul din grajdurile date de curînd în folosință la G.A.C. Călinești (Argeș).

OASPETI DRAGI

Pe tabla de școală, așezată de astă dată pe scenă, inginerul agronom Horia Tolea, membru al uneia dintre cele zece brigăzi științifice din raionul Rupea, desenează cu linii sigure mai multe schițe. În același timp el se adresează colectivștilor, care au umplut pînă la refuz sala căminului cultural din comuna Dacia, explicîndu-le în amănunțime cum trebuie construit un siloz pentru păstrarea cocenilor uscați. În felul acesta inginerul da răspuns întrebării trimisă mai demult brigăzii de către colectivistul Ioan Bărbăței.

Și fratele lui Ioan, Gheorghe Bărbăței a pus o întrebare. Vrea să știe cu cât ar fi mai cîștigată gospodăria dacă s-ar cultiva porumb dublu-hibrid pe suprafețe mai mari. Iar răspunsul nu se lasă așteptat. De astă dată în locul schițelor, pornesc să se înșire diferite cifre pe tabla de școală. Parcă am asista la o adevărată lecție de matematică. Matematica belșugului!

Colectiviștii au venit la cămin să învețe, să afle cum trebuie să muncească mai bine pămîntul, cum să îngrijească animalele, cum să lucreze în grădina de legume a gospodăriei. Iar răspunsurile membrilor brigăzii le vin în ajutor. Ele cuprind numeroase date în legătură cu specificul gospodăriei, dînd amănunte despre felul cum trebuie să se muncească potrivit condițiilor pedo-climatice din comună. Nu înțimplător responsabilul brigăzii, Nicolae Oancea, a făcut, cu cîteva zile în urmă, o vizită la gospodărie, unde a stat de vorbă cu președintele și cu brigadierii. A adunat o sumedenie de date care le-au fost de folos inginerului și profesorilor din brigadă pentru a răspunde întrebărilor.

În sală, pe lîngă colectivști, au luat loc și numeroși intelectuali din Rupea: responsabili și membri ai celorlalte brigăzi din raion. Au venit la un schimb de experiență, acum, în pragul lunilor de iarnă, cînd toate brigăzile își vor intensifica activitatea. Pe scenă se află membrii brigăzii care a făcut în iarna trecută cele mai multe deplasări la sate. Din felul lor de a munci au de învățat și ceilalți. Iată-l pe profesorul Ioan Sorea, vorbindu-le oamenilor despre diferite fenomene ale naturii: despre ploaie, fulger, trăsnet. O-

mul n-a venit cu mina goală. A adus de la laboratorul școlii mai multe aparate cu care face diferite experiențe. Cu ajutorul mașinii Whimshurst el arată cum se produce scînteia electrică. Privirile tuturor sînt îndreptate către scenă. Cej din fundul sălii și-au făcut loc mai în față, să vadă mai bine. La cererea profesorului, becurile au fost stinse în sală. Și, deodată, între cei doi poli ai aparatului, scînteia electrică își croiește drum de lumină.

Apoi vine rîndul medicului Mircea Voicu să vorbească. Pe scenă a fost adus mulajul unui corp omenesc. Medicul își însoțește răspunsul cu diferite exemplificări pe mulaj. Și în felul acesta lucrurile apar mai limpezi, mai ușor de înțeles.

Timpu trece pe negîndite. Întrebărilor primite din vreme de către membrii brigăzii, li se adaugă altele, puse acolo pe loc. Unora mai ușoare, li se dă imediat răspunsul; altora care cer o mai serioasă documentare, urmează să li se răspundă la o viitoare vizită a brigăzii.

Creioanele alunecă ușor pe carnetele de notițe ale colectivștilor. Și pe filele carnetelor profesorilor, medicilor și inginerilor aflați în sală apar mereu noi însemnări.

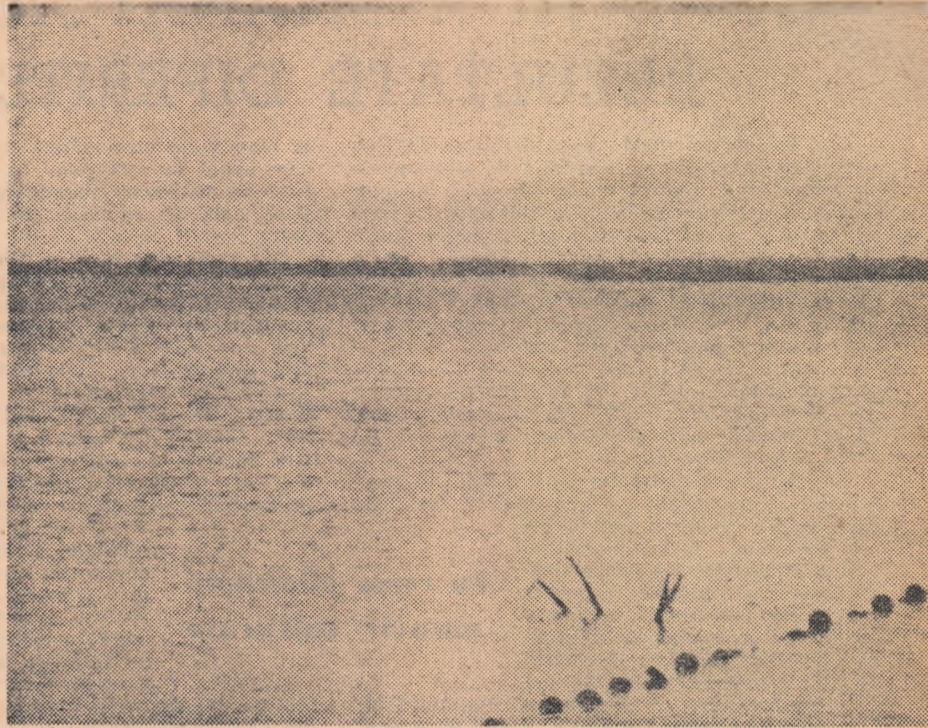
Profesoara Doina Damian își notează: „De astă dată brigada științifică a venit însoțită de brigada artistică de agitație din Homorod, care a luat premiul I în prima etapă a concursului. Oamenilor le-a plăcut mult spectacolul. Iar eu am tras un învățămînt: o dată cu brigada pe care o conduc să se deplaseze și cite una dintre cele mai bune formații artistice din raion. Programul va fi astfel și mai atrăgător“.

La sfîrșit, gazdele le-au mulțumit din suflet oaspeților dragi.

Aceștia au mai zăbovit la cămin și după plecarea colectivștilor. Au rămas să schimbe între ei impresii în legătură cu felul cum s-a desfășurat manifestarea, să hotărască împreună ce au de făcut în viitor.

Brigăzile științifice pornesc acum cu și mai multă hotărîre la drum. Iar drumul acesta trebuie să fie tot mai bogat în roade.

TRAIAN LALESCU

RODUL STRĂDANIEI COLECTIVE

Căminul cultural din comuna Atîrnați, regiunea București, este socotit, pe drept cuvînt, unul dintre cele mai bune cămine din raionul Alexandria. El și-a cîștigat această apreciere datorită desfășurării unei permanente și operative activități culturale în rîndurile colectivștilor din comună. De pildă, în perioada de vară și acum în lunile de toamnă, căminul a fost tot timpul alături de colectivști, sprijinindu-i, prin manifestări variate și instructive, în realizarea tuturor lucrărilor agricole. Totuși activiștii culturali de aici nu se declară pe deplin mulțumiti de ceea ce au făcut pînă în prezent. Dorința lor unanimă este să îmbogățască necontenit conținutul acțiunilor culturale, să lărgească sfera lor de cuprindere pentru a fi de cît mai mare folos oamenilor din comună. Una din mărturiile acestei dorințe o constituie și pregătirile intense, începute din vreme, în vederea asigurării unei bogate activități culturale în perioada lunilor de iarnă.

Cum s-au desfășurat aceste pregătiri și cu ce anume s-au soldat ele?

O zicală spune că bunul gospodar își face vara sanie și iarna cărușă. Cam așa au procedat și activiștii culturali din Atîrnați. Încă din timpul verii, cu sprijinul sfatului popular comunal, ei s-au îngrijit de repararea celor 300 de scaune și a celuiialt mobilier, de confecționarea decorurilor pentru piesele de teatru planificate a fi prezentate începînd cu luna decembrie a acestui an, de completarea geamurilor și zugrăvirea localului. Tot în timpul arșițelor de vară, au procurat și o bună parte din cantitatea de lemne necesare încălzirii căminului în lunile de iarnă. Deci, nu greșim dacă spunem că, baza materială pentru activitatea culturală din timpul iernii a fost asigurată, în cea mai mare parte, încă din vară.

Cam tot în aceeași perioadă, consiliul de conducere a început să se gîndească la manifestările pe care să le găzduiască căminul o dată cu venirea timpului friguros. Treptat, treptat, s-au înfiripat planuri, s-au născut inițiative, s-au luat măsuri. Inceputul a fost făcut cu reorganizarea colectivelor de muncă pe genuri de activitate. Un deosebit accent s-a pus pe formarea unui puternic colectiv de conferențieri. În prezent, este colectivul care numără cei mai mulți membri: 11. Alături de Gheorghe Putencanu, președintele gospodăriei colective, întîlnim în acest colectiv brigadierii și colectivști fruntași care s-au dovedit a fi și buni activiști culturali. Prin reorganizarea acestor colective, activul obștesc al căminului s-a mărit, ajungînd să numere aproape 80 de activiști din toate sectoarele de muncă.

Pentru a oferi colectivștilor o gamă cît mai variată de acțiuni culturale și cît mai legate de preocupările lor, consiliul de conducere a inițiat o largă consultare a sătenilor din Atîrnați, adresîndu-le întrebă-

rea: „Ce manifestări culturale vreți să găzduiască căminul în timpul iernii?“ Pronerile și chiar obiecțiile critice făcute acest prilej de către colectivști au servit consiliului căminului pentru întocmirea unui plan concret de muncă pe toată rioada de iarnă.

Ne vom opri, în rîndurile de mai jos, asupra cîtorva din cele mai importante prevederi ale acestui plan. Cercetînd planul căminului din comuna Atîrnați, se poate observa că unul din principalele obiective îl constituie răspîndirea cunoștințelor agricole și zootehnice. În acest sens, sînt planificate se țină zece conferințe agricole, trei întîlniri între colectivști fruntași din comună și din satele învecinate, seri de întrebări-răspunsuri, seri de calcule etc. În fiecare săptămînă se va prezenta „Tribuna experienței înaintate“, în cadrul căreia brigadierii și colectivști fruntași vor înfățișa metodele lor de muncă. Biblioteca și-a înscris planul de muncă întocmirea de liste bibliografice atît pentru cursanții învățămîntului agrozootehnic cît și pentru ceilalți colectivști. De asemenea, vor fi prezentate jurnale agricole și broșuri agrotehnice pe teme de interes pentru cursuri, iar luna februarie 1964 se va organiza un curs „Cine știe agrotehnică, cîștigă“.

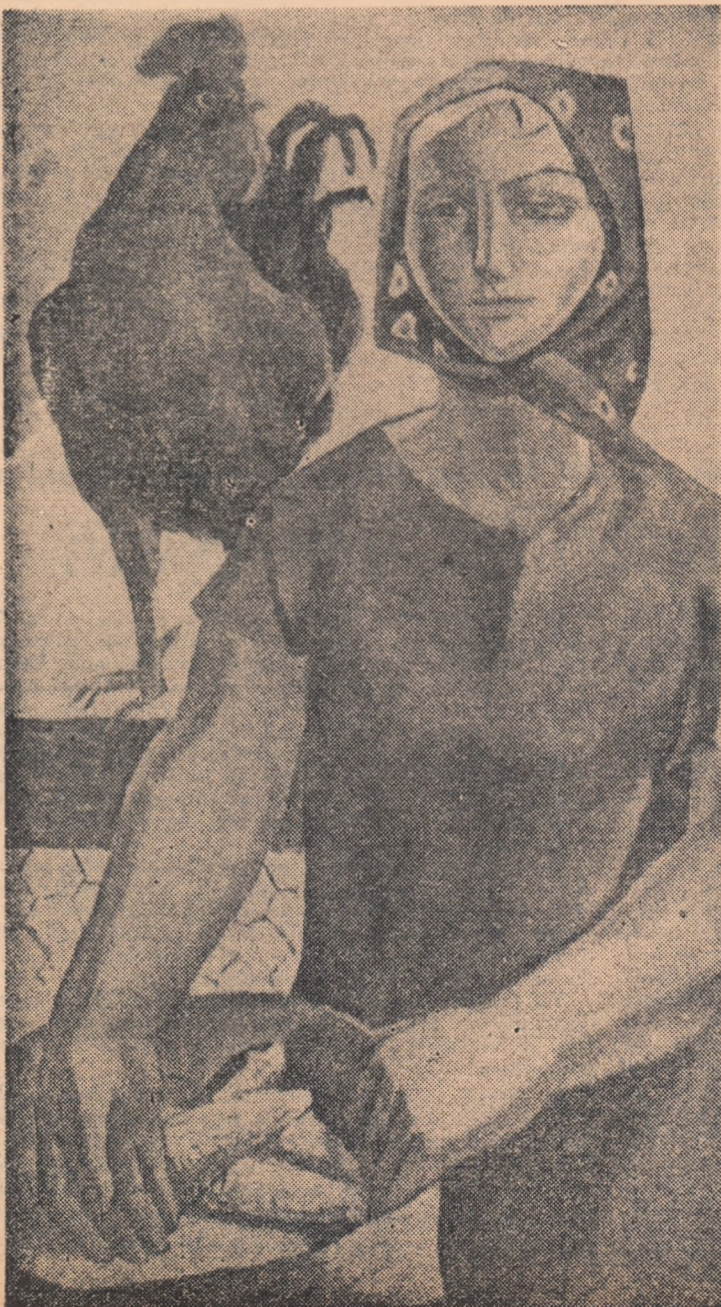
În planul de activitate al căminului sînt trecute o serie de manifestări care sprijine în mod direct munca colectivștilor. Astfel, în cursul acestei ierni, se va prezenta în fiecare duminică „Buletinul G.A.“ care va cuprinde știri din toate sectoarele de muncă și care va constitui un mijloc eficient de informare a colectivștilor despre tot ce se întîmplă, într-o săptămînă, în gospodărie. De asemenea, brigada artistică va da spectacole cu texte scurte, operete axate pe cele mai importante probleme se pun în această perioadă.

Intrucît cu prilejul consultării făcute rîndurile colectivștilor s-au făcut numeroase propuneri pentru îmbogățirea conținutului manifestărilor culturale-artistice pentru tineret, căminul a prevăzut, pentru perioada ce urmează, o serie de acțiuni interesante. De exemplu, „Joie tineretului“ vor căpăta un mai pronunțat caracter educativ prin introducerea experiențelor științifice, proceselor literare, întîlnirilor eroii cărților, concursurilor-ghicitoare și bricii „Știați că...?“, prin care tineretul va fi informat despre cele mai importante realizări tehnico-științifice din lume.

Manifestările culturale prevăzute a se ține în lunile de iarnă, oglîndesc preocuparea de a-i sprijini efectiv pe colectivști în înfrîngerea economico-organizatorică a gospodăriei lor, de a contribui la dezvoltarea științei socialiste a sătenilor.

OVIDIU MARALOIU

De la „Expozitia tineretului“

MIRCEA VREMIR: Crescătoare de păsări (pictură)

TINERETE ÎNSURĂȚELOR

La pescuit în Delta.

Vremea nunților începe cind mijeste bine mustața griului. Ele se țin lanț, cit e iarna de lungă, pînă cind tot griul sparce în primăvară crusta de zăpadă, ahtiat de soare. În acest timp în Insurăței își sporește circulația cuvintul care, vizind desigur pe cei care și-au unit destinele, îngînă în același timp numele comunei. Dar cine nu știe că același nume amintește de un băiat și-o fată care cu zeci de ani în urmă au trecut peste zidul de moșii din Lunca Călmățuiului, așezînd acolo unde au ajuns vatra Insurățelilor. Le-au urmat alții și alții, sătui de argăție. Azi sînt 9 000 de suflete, toate colectiviste, care au în folosință 8 000 de hectare.

...Transportarea la bază a porumbului contractat cu statul a fost terminată cu cîteva ceasuri mai devreme decît spunea angajamentul. Colectiviștii de la „Grivița Roșie” încasează în anul acesta, pe produsele vîndute statului, 7 milioane lei. Cam tot atît primesc și cei de la G.A.C. „Scinteia”. În Insurăței pîtrund dintr-o dată 14 milioane lei.

La anul vor avea și mai mult, iar peste doi ani mai mult ca la anul. Creșterea aceasta progresivă denumită „dinamică a venitului” concordă cu dinamica producției din cîmp, a șeptelului, a fondului de bază, a zilei muncă.

„Producțiile mari dezvoltă inuși modul cum și-au înfrînt oamenii prejudecățile însușindu-și metodele avansate — spune președintele. În anul acesta am semănat pentru prima oară, pe suprafețe mari, porumbul în cuiburi, folosind semănătoarea cu clapete. Semănatul în cuiburi îngăduie îngrășarea suplimentară Semănătorii cu clapete am avut, dar clapetele au fost suspendați. De ce? Se spune că vor da goluri. Mașina nu te trădează însă dacă o veghezi în tot timpul funcționării. Se cerea ceva mai multă atenție și grijă și unii au pregetat motivînd că semănatul în rînduri merge mai repede. Mai repede, nimic de zis... dar? Lanul de porumb ne-a servit la cîmp datele comparației. Mă gîndesc acum să le pun la dispoziția căminului cultural pentru prima „seară de calcul”...

Gunoii de grajd, cel mai valoros îngrășămint, a fost mult timp depreciat. O hartă din biroul președintelui ne indică și aici o schimbare radicală. Aceiași care aruncau cîndva gunoiul în rișe au fertilizat cu îngrășămint natural pămînturile nisipoase pe suprafețe

de zeci de hectare. În sola „Iamașuri”, pînă atunci o sărătură nefertilă, pe 17 ha. s-au dat 425 tone de gunoi dublindu-se, ca o primă consecință, producția de masă verde. În sola nr. 3, denumită și „Păduchiosu”, s-au administrat 3 575 tone. Producția de porumb boabe a fost aici cu mult mai mare ca cifra planificată. În sola nr. 3 și-a recunoscut lotul individual de altădată, Marin Alexandru. S-a nimerit așa ca să pice tot aici cu echipa și să muncească pe chiar fostele lui pogonașe. Cînd s-a cîntărit producția și-a amintit vrînd-nevrînd de truda cu care își lucra odată pămîntul și de răsplata neașteptat de slabă pe care i-o întorcea. Pe vechiul lui ogor, aflat azi în sola de la Padina, a lucrat cu întreaga familie, de la prășilă și pînă la cules, Dumitru Stănculescu. Anul trecut el a primit ca retribuție suplimentară, pentru depășiri la producția de porumb realizată de pe fostul lui ogor, suma de 4 000 lei. Numai suplimentul întrece valoarea producției pe un an întreg realizată de Stănculescu înainte vreme. El le-a cîntărit pe toate gospodărește și a tras de mult concluzii pe viață.

Nu găsești la Insurăței nici un singur colectivist care să nu-și fi verificat în situații similare gîndirea și simțirea. În două broșuri scrise despre comuna lor, apar frecvent numele lui Alexandru Neacșu și ale altor îngrijitori de animale. Pentru depășirea producției de lapte în anul trecut Neacșu a fost retribuit cu 2 580 lei, Vasile Lipan cu 2 312 lei, iar Radu Cioroiu cu 1 579 lei. Anul acesta lucrurile stau și mai bine.

„La înființarea gospodăriei — atestă același Neacșu — unii se opuneau cumpărării de animale, gîndindu-se că astfel li s-ar putea micșora venitul”. În decurs de cîțiva ani ei s-au dezbatut cu totul de acest fel de a gîndi. Cînd te uiti acum în jur...”

Ferma de taurine merge spre 900 de capete. Soiul dominant de vaci îl constituie aici „Sura de stepă”. Sura nu-i nici arătoasă nici prea darnică în lapte. Dar colectivii s-au străduit, paralel cu selecția, să mărească cu orice chip productivitatea surelor. Au fost aduse de la 500 litri anual la 2 000 litri, iar unele la 2 800. Au aplicat, pe lîngă furașarea științifică, mulsul rațional, alăptatul cu biberonul (fapt care permite să se cunoască pînă la gram producția reală a vacii), hrînirea după producție, pășunatul de noapte. Fiecare a crescut aici o vită, dar în anii colectiviști au asistat cu toții cum treaba asta s-a transformat într-o profesie care cere ca oricare alta pricepere și, am zice și abnegație. Poate tocmai de aceea la sectorul zootehnic sînt trimiși cei mai buni oameni. Este de acum un fapt cunoscut că în întregul sat îngrijitorii sînt înconjurați cu stimă. (A fost și aici o răsturnare în judecata publică și ea a început prin transformarea în noile condiții ale satului colectivizat, a străvechilor îndeletniciri de vîcar și porcar). E un tînăr la ferma de porcine, Stoma Gradu, de 28 de ani, care a obținut cel mai mare număr de porci. Brigadierul Mirică Florea spune că la cei care nu-s cu totul absorbiți de treaba asta, pierderile se produc inevitabil chiar de la fătare. Sînt situații, chipurile, pe deplin plauzibile. Cîte un porcel se naște cu nările astupate de lichid placentar și se sufocă pe loc, alții sînt din capul locului mai firavi și pier cu timpul. Și atunci chemi pe contabil să facă actele de scăzămînt după care lucrurile revin la normal. Stoma a ales altă cale. I-a salvat pe toți cu prețul unor eforturi neobișnuite. A avut 25 de exemplare inițial compromise, pe care le-a adus la greutatea de 100 kg. La planul total de livrări au fost înregistrate în plus 2,5 tone de carne, datorate crescătorului de porci Stoma Gradu.

Întîmplarea aceasta și altele de felul ei indică direcția în care evoluează colectivii din Insurăței. Ni se povestește de Păcală Solomon (al cărui nume evocă de două ori înțelepciunea), om despre care cu ani înainte nu se știa mai nimic, și care este azi vicepreșe-

dinte al gospodăriei. El l-a spus președintelui că în două zile se poate termina culesul și transportul porumbului la baza din Cioara și că pentru asta pune obrazul lui chezășie. Solomon și brigada lui nu s-au întors de la cîmp decît după două zile, o dată cu terminarea culesului. Au venit obosiți și veseli. Terminaseră cu cîteva ceasuri mai devreme decît se angajase brigadierul.

La ultima adunare generală am ascultat cuvîntul lui Dumitru Văsiș, șef de echipă. „Vreau să vă incunoștiințea — început el — că Marin Dănciuc, membru în echipa mea, e lipsit de respect față de oameni și față de șeful de echipă, că incurcă planificarea echipei și ne face greutăți în muncă”. Am aflat cu stupeoare că sînt cumnați, dar Văsiș, țînînd pesemne foarte mult la renumele echipei, și-a călcat pe inimă și și-a supus rubedenia judecării adunării. Altă lecție nu i-a mai trebuit lui Marin Dănciuc. Se vede că întîmplarea aceasta l-a zguduit, că în scurt timp s-a făcut om de treabă.

Tovarășul Nicolae Nicolae, președintele, ne-a mai povestit un fapt despre care zicea că-i „mărunt”:

— Într-o zi l-am găsit la grajd pe Constantin Pungă, un îngrijitor vîrstnic, meșterind cu încă cineva la instalația electrică. Ținea în mînă un comutator fărîmat. Electricianul, adus anume de bătrîn, punea un comutator nou. Mi-a spus simplu: „l-am lovit ieri cînd am scos căruța cu gunoi”. Nu știa nimeni de asta. De altfel peste cîteva minute am uitat și eu. M-am obișnuit. Le întilnesc la tot pasul...

— La cît v-a ajuns averea obștească, tovarășe președinte?

— Anul ăsta trecem de 12 milioane.

La Insurăței au început nunțile. La fiecare nunță sînt invitați din oficiu Nicolae Nicolae, președintele, Păcală Solomon, vicepreședintele, și oamenii bătrîni din sat. Au făcut în ăst an o băbească scoasă din via pe nisipuri, care se clatină în pocale, densă și sumbră ca păcura. Să vă uitați atunci la fețele zîmbitoare ale tinerilor și la cele pline de amintiri ale bătrînilor, care cunosc bine și împărtășesc generațiilor de-acum povestea primelor perechi de însurăței.

V. TOSO

GRÎU NOU

Din nou e cîmpul gol dar mi se pare că-n brazdele de toamnă-a mai rămas un cîntec rătăcit — ca o chemare și-ncet, în urma noastră, prinde glas...

Da. Ne-am lăsat iubirile-n grăunțe spre-a se-nmulți din nou și mai cu spor în holdele ce vin să ne anunțe cu fiecare spic spre viitor; că-n fiecare spic ce-o fi, la vară să-și salte țepii aurii — pe zări, ne-om regăsi și noi — a cîta oară? — s'apînitori pe timp și depărtări...

E cîmpul gol? O, nu... Ascultă-l numai și-ai să-l auzi cu glasul-ți murmurînd un cîntec vechi, profund, ce de cînd lumea-i, dar care azi vibrează ca nicînd!...

GHEORGHE SCRIPCA

PREGĂTIRI PENTRU IARNĂ

Scurt interviu cu tovarășul Traian Bojiță, secretar al Comitetului raional pentru cultură și artă Sebeș

— Căminele culturale din cuprinsul raionului sînt pregătite să facă față „sezonului rece”?

— Dacă întrebarea se referă la asigurarea combustibilului, atunci răspunsul este afirmativ. Toate căminele noastre au de pe acum cantitatea necesară de lemne, cărbuni și rumeguș pentru ca frigul să poată fi alungat din localurile lor. De asemenea, s-au făcut din bugetul sfatului popular raional 40 de sobe noi cu care vor fi înzestrate căminele culturale.

— Știm că s-au făcut cîteva construcții de așezăminte culturale. Care este stadiul lucrărilor?

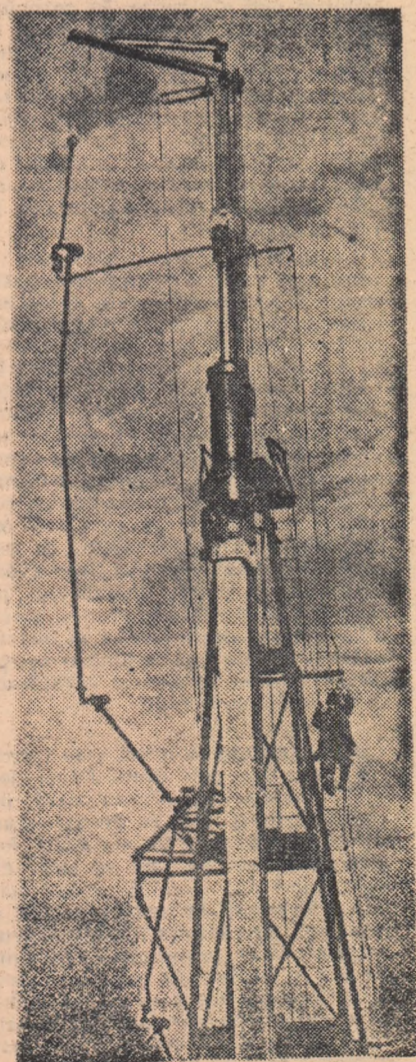
— În comunele Lancriș, Păuca și Luduș se execută acum lucrările de finisaj la căminele culturale ce vor fi date anul acesta în folosință. Există siguranța că iarna le va găsi complet terminate.

Sfaturile populare din multe comune ale raionului nostru s-au îngrijit ca la cămine să se facă din timp reparațiile necesare. Astfel, la Secășel reparațiile capitale și lucrările de introducerea curentului electric s-au terminat de mai bine de-o lună, iar la Vingard și în satul Cunța s-au amenajat noi localuri pentru căminele culturale.

— Mergînd prin cîteva comune ale raionului Sebeș am văzut, de pildă la Mercurea, că există o preocupare pentru crearea unui interior plăcut care să-i îmbeie pe colectivii să vină la manifestările ce se desfășoară la cămin și la bibliotecă...

— Aceasta este într-adevăr situația în majoritatea locurilor, dar mai sînt și comune ca Petrești și Apoldu de Jos unde sălile căminelor nu s-au zugrăvit de multă vreme, deși ar fi fost necesar.

Sperăm că în iarna aceasta, căminele culturale, avînd condițiile materiale asigurate, vor desfășura o frumoasă și utilă activitate culturală. În perioada care urmează, comitetul raional pentru cultură și artă se va ocupa îndeaproape de îndrumarea consiliilor de conducere ale căminelor culturale, pentru îmbogățirea conținutului manifestărilor cultural-artistice.

Aspect din casa laborator a C.A.C. din Hărman, regiunea Brașov

UNIVERSITATEA OGOARELOR

Peste puțină vreme cea mai tinără școală își va redeschide porțile. Vor pași pragul ei elevii trecuți de mult de anii adolescenței, dar nu mai puțin entuziaști. Și pentru că începerea unui nou an școlar prilejuește întotdeauna clipe de mari bucurii, nici colectivităților din Rast nu le lipsesc asemenea momente. În căutările lor pentru a face ca rodul pământului să fie cât mai bogat, cursurile agrozootehnice au constituit pentru colectivitățile din Rast un sprijin temeinic. Datorită lor oamenii au putut să rupă cu vechile deprinderi și tradiții în lucrarea pământului și să muncească după indicațiile științei.

Primii pași pe calea însușirii sistematice, organizate, a cunoștințelor agrozootehnice, i-au făcut în iarna 1955-56. La început oamenii nu prea erau încrezători în ceea ce aveau să urmeze. Apoi nici cursurile nu erau așa bine organizate. Se țineau în mod sporadic, cu o mină de colectivități. Cei mai mulți dintre ei erau comuniști, singurii care prevăzuseră succesele de azi. Au venit apoi și alte ierni de muncă perseverentă, de strădanie, în care pasiunea nu lipsea nici din partea lectorului și nici a elevilor. În carnetele de însemnări, în vorbirea de zi cu zi au început să-și facă loc noțiuni cu totul și totul noi: arături adânci, densitate optimă, sămânță dublu hibridă și altele. Cuvintele erau scrise cu mîgălă și subliniate cu linii mari și groase. Și faptul nu e lipsit de importanță. Cuvintele, noțiunile s-au unit cu munca, materializându-se în recolte bogate.

La Rast, pasiunea pentru nou a prins a se contura și largi în această școală a recoltelor bogate. Cucerind noțiune cu noțiune din vasta învățatură a științei agricole, colectivitățile au devenit tot mai încrezători în forțele lor. În anul 1961, s-au obținut rezultate care la prima vedere au părut de necrezut. De pe aceleași terenuri unde cu 20 de ani în urmă rareori se scoteau 1 000 kg porumb și mult mai puțin grâu la hectar, recoltele au fost de aproape trei ori mai mari. Un singur hectar de porumb din lotul demonstrativ a dat atunci oț se realiza înainte de pe mai bine de 6 hectare. Munca oamenilor a făcut ca realitatea să întrecă pînă și cele mai optimiste așteptări, iar interesul pentru învățatură să crească foarte mult.

Cu trei ani în urmă s-au introdus aici cele dintîi loturi demonstrative. Prima oară pe câteva hectare, apoi cu timpul s-au extins pe suprafețe tot mai mari. Au fost alese sole pe care se știa că există aceleași condiții pedoclimatice. Volumul de lucrări aplicat a fost egal, iar sămînța folosită a avut aceeași putere germinativă. Oamenii au pus în treaba asta toată pasiunea și priceperea, tot ceea ce agrotehnica înaintată le dăruise pînă atunci. Îndrumător și bun sfătuitor le-a fost înimosul inginer Dobre Zamfirescu. Și nu se poate spune că la început

a fost ușor. De Scorospelka, Bezostaia, San Pastore sau B 301 aflaseră la cursurile agrozootehnice. Știau că există asemenea sămînțe de grâu și atât. Acum aveau să lucreze cu ele pe ogor. Practica era aceea care trebuia să confirme dacă le studiaseră bine sau nu. A început o muncă asiduă, dar interesantă și nu mai puțin frumoasă. Pe fiecare solă în parte s-a făcut o cercetare profundă și minuțioasă a modului de comportare a plantelor în tot timpul anului. Aceasta a dus la stabilirea soiurilor celor mai productive pentru gospodăria colectivă din Rast.

Mult mai migăloasă a fost treaba cu alegerea soiurilor de porumb. Pînă în primăvara lui '60 se înșămînța doar unul singur: cel românesc de Studina. Oamenii munceau bine, îl îngrijeau cu răbdare și trageri de inimă. Dar el nu putea da mai mult. Și atunci în sprijinul lor au venit din nou știința agricolă și pasiunea tînărului inginer agronom. La propunerea lui s-au introdus pe loturile demonstrative unele soiuri de porumb nefolosite pînă atunci. Și din acel an și-au făcut apariția dublu hibridii 405, 409, 301 și 206. A urmat apoi aceeași cercetare minuțioasă pentru fiecare soi în parte, care a stabilit că pentru condițiile gospodăriei din Rast, din raionul Băilești, cei mai productivi dublu hibridi sînt 405 și 409.

În aceste locuri, cînd seceta e mare, pământul e parcă mai puțin darnic ca în oricare parte a țării. Condițiile neprielnice de climă, colectivitățile le-au opus anul acesta o lucrare rațională a pământului, folosind din plin întregul arsenal de

cunoștințe de care dispun. Au cărat gunoi pe cîmp, au făcut arături adînci, densitatea nu s-a mai lăsat la nici o echipă la întimplare, iar prașilele s-au dat de cite ori a fost nevoie. Dînd crezare științei agricole și aplicînd-o apoi așa cum se cuvine colectivității din Rast și-au umplut hambarele cu rodul bogat al pământului. Datorită ei, brigăzile conduse de Nicolae Ispas și Ilie Sfirlează au obținut cu 1 500 kg porumb știuleți și aproape 800 kg grâu la hectar mai mult decît au avut planificat. Învățămîntul agrozootehnic își arătase roadele.

Iată motivele pentru care colectivitățile din Rast așteaptă cu atîta interes deschiderea învățămîntului agrozootehnic. Aproape 700 de colectivități vor pași în acest an pragul acestei școli a recoltelor bogate, o adevărată universitate a ogoarelor. Lecțiile se vor ține în spațioasa sală a căminului cultural, iar drept laborator vor avea primitoarea casă-laborator, unde cunoștințele teoretice își vor găsi exemplificațiile practice. Aici se va fundamenta de fapt bogăția recoltelor viitoare. Cei aproape 700 de elevi ai inginerilor Dobre Zamfirescu și Ioan Corodi și-au pregătit de pe acum caietele așteptînd cu emoție clipa cînd vor pași în noul an școlar. Ei vor face cunoștință cu alte și alte metode de muncă, vor afla noțiuni noi. Toate îi vor ajuta să rezolve dificilele probleme ridicate de practica agricolă. Nouă nu ne rămîne decît să le urăm spor la învățatură.

ION MIHIȚ

PUNCTE DE VEDERE

Ne aflăm în pragul deschiderii noului an de învățămînt agrozootehnic de masă. În legătură cu pregătirile ce se fac pentru buna desfășurare a cursurilor din acest an și cu folosirea învățămîntului, am stat de vorbă cu lectorul Ioan Stănescu, cu președintele Tudor Cealdu de la gospodăria colectivă din comuna Budești, raionul Ottenia, precum și cu cîțiva cursanți.

— V-am ruga, tovarășe lector, să ne spuneți ce măsuri s-au luat în comuna dv. în vederea începerii cursurilor?

— Învățămîntului agrozootehnic îi vom acorda o mare atenție. Experiența ne-a demonstrat că cele mai bune rezultate în producție au fost obținute în acest an tocmai de cei mai activi cursanți. Gheorghe Dragomir, Suzana Anghel, Tudora Costea și alții care au participat cu regularitate la cursuri și care apoi au aplicat în practică cele învățate, au obținut producții sporite. Iată de ce ne-am preocupat cu grijă de recrutarea cursanților din anul I. În acest an la învățămînt vor fi cuprinși peste 250 de colectivități. De asemenea, ne-am îngrijit de amenajarea sălilor. Ambele cercuri, cel zootehnic și cel agrotehnic, se vor ține la sediul gospodăriei colective. Pentru ca lecțiile să fie înțelese cât mai bine de colectivități voi căuta să illustrez fiecare problemă cu cit mai multe exemple din cadrul gospodăriei noastre colective. Tot în acest scop voi folosi și unii mîk diafilme, planșele, mulajele.

— Avînd în vedere importanța învățămîntului agrozootehnic, ale cărui roade s-au concretizat în producții sporite — a intervenit președintele — conducerea gospodăriei s-a îngrijit de

În sprijinul cursanților

Învățămîntul agrozootehnic oferă colectivităților posibilități largi de îmbogățire a cunoștințelor în vederea lucrării științifice a pământului, a sporirii continue a producției vegetale și animale. La buna reușită a desfășurării lui, bibliotecile din raion își aduc contribuția din plin. În anul 1962-63 la cercurile de învățămînt bibliotecile au organizat expoziții de cărți unde s-au prezentat cursanților diferite broșuri de specialitate. Bunăoară, biblioteca raională a prezentat, printre altele, cărțile: „Cultura grîului de toamnă” și „În fiecare gospodărie colectivă un sector zootehnic dezvoltat”. De asemenea, la locul unde se țineau lecțiile respective, biblioteca a făcut expoziții de cărți care i-au ajutat pe cursanți la însușirea temeinică a lecțiilor.

Experiența anului trecut ne-a ajutat să luăm acum o serie de măsuri care să ducă la o și mai eficientă sprijinire a învățămîntului agrozootehnic. Dorim, de altfel, ca multe din acțiunile preconizate la biblioteca raională să formăm un colectiv de 6-8 tovarăși din care să facă parte bibliotecarul, un inginer agronom sau zootehnist de la cele două gospodării colective din orașul Băilești, cadre didactice care predau științele naturii sau agricultura, brigadierei sau șefii de echipe. Avem de gînd ca acest colectiv de sprijin să-l organizăm și la bibliotecile din raion. Rostul colectivului este de a urmări îndeaproape pregătirea cursanților pentru învățămînt. Îndrumarea e necesar să se facă în mod diferențiat, întrucît se știe că o parte din ei se află abia la început. Pentru elevii din anul II, colectivul va întocmi planuri de lectură și liste de recomandare bibliografică.

Anul acesta ne-am propus să popularizăm, prin diferite forme de activitate, rezultatele obținute de colectivitățile care au aplicat în practică cele învățate la cursurile agricole din anul trecut. Bunăoară vom prezenta o gazetă a colectivității unde se va organiza periodic sfatul agronomului. Frunțașilor la învățămînt le vom face un panou prin prezentarea căruia o să-i antrenăm pe toți colectivitățile de a se vedea trecuți aici. De asemenea, vom continua cu organizarea expozițiilor periodice la locul de funcționare a învățămîntului agrozootehnic. Bineînțeles că va trebui ca aceste măsuri să-și găsească o largă aplicare și la bibliotecile comunale. Nu vom scăpa din vedere nici consfătuirile organizate cu toți participanții la învățămîntul agrozootehnic. Dorim, ca prin munca noastră, bibliotecile din raion să-și aducă din plin contribuția la sprijinirea învățămîntului agrozootehnic.

SOFIA DĂNESCU

bibliotecar șef la biblioteca raională din Băilești

crearea unor condiții mai bune desfășurării lecțiilor. Pe lângă faptul că am cumpărat caiete și creioane pentru cursanți, le mai amenajăm și o casă-laborator.

În legătură cu felul cum i-au ajutat cunoștințele căpătate la cursuri în munca lor de zi cu zi, iată ce ne-au declarat:

Nicolae Drîșei: Sînt îngrijitor la porci. Cu cîțiva ani în urmă mulți disprețuiau această meserie. Cursurile zootehnice ne-au ajutat însă s-o cunoaștem mai bine și s-o prețuim. Cărțile și broșurile recomandate, precum și expozițiile temporare organizate la cursuri, ne-au folosit în aprofundarea cunoștințelor. Și pentru ca să ai bune rezultate în muncă trebuie neapărat să aplici în practică întocmai ce ai învățat. Eu am făcut acest lucru și văd că treaba merge mai bine. Am ajuns ca printr-o hrănire și îngrijire științifică să predau porcii la vîrstă de 6 luni în greutate de 90-100 kg și nu la 9 luni cum îi predam anul trecut.

Gherghina N. Stoica: Pentru mine e primul an de învățămînt. Aștept deschiderea cursurilor cu emoție, dar și cu hotărîrea de a deveni o elevă sîrguincioasă. În cei doi ani de muncă în colectiv m-am convins că e nevoie ai de învățatură. În gospodărie se lucrează după metode înaintate, pe care trebuie să le cunoști temeinic. De multe ori am admirat felul în care ne vorbea șefa noastră de echipă Suzana Anghel. Se vedea că ea are multe cunoștințe despre lucrarea pământului. La întrebarea culturilor ne spunea: „Trebuie să facem lucrări de calitate așa cum scrie la carte. Dacă vrem să avem producții mari”. Ne mai supăram noi cînd ne pune să repetăm lucrarea dar la recoltare am văzut că a avut dreptate. Echipa noastră a obținut un spor de 1 200 kg porumb boabe la hectar.

● După adoptarea, în unanimitate, a rezoluției privind abținerea tuturor statelor lumii de a plasa pe orbită obiecte având la bord arme atomice, sesiunea O.N.U. a trecut la discutarea problemei interzicerii experiențelor cu arma nucleară. Dezbaterile pe această temă se desfășoară în cadrul Comitetului Politic. Reprezentantul Uniunii Sovietice, K. V. Novikov, a subliniat faptul că guvernul sovietic a propus un program complet de măsuri, a căror înlăptuire ar duce la însănătoșirea continuă a situației internaționale, ar netezi calea spre soluționarea problemei radicale a dezarmării generale și totale.

După reprezentanții Liberiei, Bulgariei și Nigeriei a luat cuvântul delegatul R. P. Romîne, Ion Datcu, arătînd că guvernul român, unul din primii semnatori ai Tratatului cu privire la interzicerea parțială a experiențelor cu arma nucleară, a apreciat acest Tratat ca pe o expresie a politicii de coexistență pașnică între state cu orînduiri social-politice diferite, ca o dovadă a faptului că problemele internaționale se pot rezolva pe calea pașnică, reprezentantul R. P. Romîne a subliniat că pentru a feri omenirea de catastrofa unui război pustiitor, pentru a asigura securitatea tuturor statelor trebuie să fie puse în afara legii armele nucleare, să fie interzise producerea și folosirea lor și să fie lichidate stocurile existente.

În ședința din 21 octombrie a Comitetului O.N.U. pentru problemele sociale, umanitare și culturale, a luat cuvîntul reprezentanta R. P. Romîne, Maria Groza. Reprezentanta R. P. Romîne, împărtășind din experiența acumulată de țara noastră în domeniul rezolvării problemelor sociale, a arătat că nu este posibilă dezvoltarea economică și industrială a unei țări în condițiile existenței analfabetismului, a lipsei de cadre cu pregătire corespunzătoare, fără condiții sociale adecvate.

● Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe al R. P. Romîne, a avut la 21 octombrie, la Departamentul de Stat al S.U.A., o întrevedere cu secretarul Departamentului de stat al Statelor Unite, Dean Rusk. Cu acest prilej au fost discutate o serie de probleme internaționale, precum și probleme interesînd relațiile dintre cele două țări. Intrevederea s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

● Agenția TASS a transmis o declarație cu privire la proiectul creării forțelor nucleare multilaterale N.A.T.O. În declarație se subliniază că noii pași întreprinși actualmente din inițiativa S.U.A. și R.F.G., în vederea creării forțelor nucleare ale N.A.T.O., sînt în vădită contradicție cu spiritul Tratatului de la Moscova privitor la interzicerea experiențelor nucleare. „Bineînțeles că cercurile conducătoare sovietice nu pot să nu țină seamă de urmările primejdioase ale obținerii armei nucleare de către R.F.G., indiferent sub ce formă s-ar face acest lucru și nu pot să nu țină cont în acest caz de necesitatea asigurării securității Uniunii Sovietice și a aliaților ei”, se arată, printre altele, în Declarație.

● În vederea intensificării luptei de eliberare din coloniile portugheze, la Rio de Janeiro (Brazilia) au avut loc tratative între conducătorul Mișcării democratice portugheze, Humberto Delgado, liderul opoziției împotriva dictatorului Salazar, și reprezentantul guvernului provizoriu în exil al Angolei (colonie portugheză din Africa) dr. Jorge de Goyenola. Mișcarea democrată portugheză a căzut de acord să susțină dreptul la autodeterminare a tuturor teritoriilor coloniale portugheze și totodată s-a declarat solidară cu organizațiile africane care luptă pentru independență. S-a căzut de acord și asupra altor probleme cum ar fi: stabilirea de relații mai strînse între mișcările de eliberare din Mozambic și Guineea Portugheză, pe de o parte, și cea din Angola pe de altă parte și transferarea sediului Mișcării democratice portugheze din Brazilia într-un stat african mai apropiat de Portugalia.

Oamenii muncii din Charleroi — centru carbonifer și siderurgic din Belgia, au organizat o demonstrație de solidaritate cu minierii greviști din Asturia și Leon. (Spania).

400 PE ZI

Spania a revenit din nou în lunile din urmă în centrul atenției popoarelor din întreaga lume. Minerii din Asturia, eroicii mineri care printră primii s-au ridicat împotriva fascismului cu câteva decenii în urmă, desfășoară o permanentă luptă grevistă pentru cucerirea drepturilor lor sindicale și politice. Sub o formă sau alta, la luptă participă și celelalte părți ale populației spaniole. Atrăgînd atenția asupra situației din această țară, cunoscutul ziar american „New York Times” arată că „tulburările continuă în rîndurile oamenilor muncii din întreaga Spanie”. Care sînt motivele care determină pe oamenii muncii spanioli, din fabrici, mine și de pe ogoare, să ridice din nou steagul luptei revendicative? În afară de opoziția lor puternică față de regimul existent în țară, greaua situație economică constituie motivul fundamental.

Iată, de pildă, ce ne arată datele statistice oficiale cu privire la soarta oamenilor muncii din agricultură. Două milioane de țărani nu au nici o bucată de pămînt; peste trei milioane de țărani nu au o proprietate mai mare de un hectar. Aproape cinci milioane de țărani dispun doar de 10,5 la sută din totalul suprafeței agricole a țării. În acest timp 51 000 de mari moșieri stăpînesc 53,5 la sută din suprafața arabilă a Spaniei.

În paginile presei burgheze au apărut deseori relatări impresionante cu privire la soarta grea a țărănimii spaniole. Un reporter al ziarului vest-german „Die Welt” publică câteva fragmente din convorbirea pe care a avut-o cu tînărul țaran Joaquin Solis. Acesta povestește: „Tinerii țărani din satele noastre trebuie să înceapă munca de la 5—6 ani pentru a-și ajuta părinții să agonisească hrană. Copiii culeg spicele de pe miriște, rădăcinile de măsline. Garda civilă îi arestează și îi bate pe cei care sînt prinși că fac acest lucru. Eu insumi cînd aveam șapte ani, am fost închis într-un loc unde nu aveam nici de mîncare, nici pe ce dormi...”.
Nemaiputînd îndura silința autorității-

lor și moșierilor, nemaiputînd face față scumpirii neconținute a traiului, tot mai mulți spanioli își caută salvarea în fuga peste fruntariile țării. Referindu-se la starea de înapoiere și părăgînare în care se află agricultura Spaniei, corespondentul ziarului elvețian „Die Tat” amintea și de fenomenul în creștere al emigrării spre alte meleaguri. „Dintr-o statistică incompletă cu privire la muncitorii din alte țări europene — arăta ziarul — reiese că 70 la sută dintre spanioli care își încearcă norocul dincolo de Pirinei provin din satele Castiliei și Andaluziei, cele mai sărace provincii din Spania unde țărani au fost cuprinși de febra emigrației, ceea ce umple de îngrijorare pe economiști și sociologi”. „Die Tat” explică sărăcia țărănimii spaniole prin aceea că „miliarde se pierd în fiecare an datorită neglijenței statului, a metodelor învechite de lucru, a utilizării insuficiente a terenurilor”.

În anii din urmă zeci de mii de spanioli, muncitori și țărani, au plecat în străinătate în speranța deșartă a găsirii unor condiții mai bune de muncă și de viață. Vorbînd despre acești oameni care s-au văzut nevoiți să-și părăsească glia natală, cunoscutul scriitor francez Jean Paul Sartre scria în paginile săptămînalului italian „Rinascita”: „În fiecare zi aproape 400 de muncitori părăsesc Spania pentru a căuta de lucru în străinătate. Emigrația — această neîncetată hemoragie națională — permite să se aprecieze exact cruzimea obtuză a unui regim care duce exploatarea și asuprirea atît de departe încît se privează singură de mina de lucru. Acești oameni pleacă pentru că literalmente nu-și mai pot ține zilele...”.

Așadar, din 400 de familii de spanioli pleacă zilnic din țară cite un frate, un soț, un tată. Adesea pleacă toți bărbații dintr-o familie. 400 de oameni se desrădăcinează zilnic de pămîntul lor și pornesc să-și caute printre străini o bucată amară de piine.

EUGEN PHOEBUS

Note de drum din U. R. S. S.

ÎN COLHOZUL SLOBOZIA

De cîteva ceasuri, un autobuz ne duce pe noi, cei aproape 30 de turiști romîni, pe drumuri ce se pierd printre porumbiști înalte. Simion, însoțitorul nostru, a făcut ca drumul să fie mai scurt. Lui îi place foarte mult cîntecul. Cît ai bate din palme a și înjghebat un cor, căutînd să ne antreneze pe toți, chiar și pe cel pe care natura nu l-a înzestrat cu talent muzical.

Plutînd pe aripile cîntecului nici n-am știut cînd am ajuns în Slobozia, sat cu o mare întindere de lîngă Tiraspol, cu un colhoz puternic. Ceea ce ne atrage atenția din primul moment sînt casele noi, clădite la tot pasul. Ele sînt gata în special toamna, cînd în sat nunțile se țin șir.

Primul popas îl facem în fața unei clădiri imense, cu o grădiniță de flori în fața. Ai jura că te afli într-un oraș, în fața clădirii unei mari instituții. Dar nu e așa. Ne aflăm în fața teatrului comunal, o clădire nouă și impunătoare. Curiozitatea ne dă ghes să intrăm cît mai repede și să facem cunoștință cu ea.

În sala de la intrare sîntem salutați de conducerea sovietului comunal și de conducerea colhozului.

Setea ne îndrumă către bufetul unde ni se servește un suc răcoritor, aromat. Aflăm că este unul din produsele colhoznicilor de aici. Ușile se

deschid și pătrundem astfel, într-o sală imensă, cu fotolii plușate, cu o scenă organizată după toate regulile tehnicii.

Aici, seară de seară, colhoznicii participă la spectacole, prezentate fide de echipele lor artistice sau ale colhozurilor din jur, fie de formații profesioniste din multe orașe aflate în împrejurimi.

— Ce doresc să aflu oaspeții noștri despre colhozul din Slobozia? ne întrebă gazdele.

Întrebările nu se lasă așteptate. Iar din răspunsuri ne dăm seama că roadele cîmpurilor și dealurilor sînt bogate.

— Producția noastră se bazează pe cereale — ni se spune. — Avem o mare suprafață de șes. Totuși nu trebuie să pierdem din vedere că în vecinătate dispunem de o mare sursă de bogăție. Este apa Nistrului pe care o putem folosi în special în grădînit. Veți putea vedea sistemul nostru de irigații. Condițiile ne permit, de asemenea, să ne ocupăm și de pomicultură.

Dar ca să faci cunoștință cu colhozul din Slobozia nu e ușor lucru. Distanțele sînt mari iar timpul e destul de scurt. În aceeași seară, vagoanele de cale ferată cu care călătoream, ne așteptau în Tiraspol pentru a ne continua călătoria spre Kiev și Moscova.

Autobuzul nostru a intrat din nou în funcțiune, încrucișîndu-și drumul cu camioane încărcate cu colhoznicii.

Din cînd în cînd ne oprim pentru a vizita lanurile de porumb. Sînt felurite varietăți. Una este creația colhoznicilor locali. Porumbul a dovedit că are bune însușiri, de aceea el se bucură de prețuire. Mai de fiecare dată, întregul nostru echipaj era în așteptare, în mașină. Cauza? Cîteva dintre noi erau ingineri agronomi. Ei erau cei în veșnică întîrziere...

În drum, am cunoscut și sistemul de irigație ce servește și pentru alimentarea cu apă a ogoarelor nu numai a culturilor de legume. Canalele taie ca niște nervuri, ogoarele. Cele principale sînt un fel de adevărate rîuri, cu albia cimentuită, din loc în loc cu posturi de întreținere.

După ce zăbovim un timp într-o livadă încărcată cu prune, gustînd din carnea lor parfumată, facem calea întoarsă, spre sediul colhozului.

Dacă vizita de pînă aci avusese oarecum, caracter oficial, de acum înainte ea avea să-și schimbe înfățișarea. Eram așteptați de colhoznicii, de un număr apreciabil de colhoznicii, cu care aveam să ne așezăm la o masă bogată și să ciocnim un pahar de vin din producția proprie.

Vizita la colhozul din Slobozia, deși scurtă, de cîteva ceasuri, a fost interesantă. Am găsit acolo buni prieteni, de care ne-am amintit nu o dată în timpul călătoriei noastre.

CONSTANTIN SÎRBU

Volodimir Luciuk

CULOAREA

UMBRELOR

Ca dimineața scintind de soare
Și umbrele, și ele au culoare,
Ca florile arzînd înmiresmate
De vînturi și văzduhuri sărutate.
E albă umbra care o desface
Hulubul jucăuș pe-a slovei pace
Și umbra este roșie, ca focul,
A steagului ce ne-ncălzește locul.
Albastră cum sînt zorii în poiene
E umbra arcuitelor sprîncene
Ce știu să-mbie, să viseze, să dezmieldeo
Și verde este umbra foarte verde
A vechiului arțar cu coamă deasă,
Foșnind de păsări și de frunze lîngă casă.
...Dar e și-o umbră, vai!, întunecată,
Ascunsă, furigată, blestemată,
Ce-ar vrea pe lume neguri și nu soare...
Pe asta calc-o zdravăn în picioare!

În romînește de
V. TULBURE și V. DEȘLIU

Firoascoasa

Vine iarna : care-anume ?
Că sînt două ierni pe lume :
Una vine ca să cearnă
Fulgi ușori și să aștearnă
O maramă albă peste
Șesuri, dealuri, munți și creste,
Peste desfrunzite ramuri,
Lar pe aburite geamuri
Herboțele să întindă.

Dar mai vine-o iarnă care
Este piatră de-ncercare
Pentru orice gospodar :
Vine iarna lui Gerar,
Firoasă și cumplită,
Cu zăpadă viscolită,
Cu înghețuri nesfîrșite
Și șosele troienite.

Babă rea și agresivă
Intră buzna-n colectivă ;
Curioasă la tot pasul
Peste tot își bagă nasul :
O întreabă pe Joiana
Dacă îi ajunge hrana
Și dacă e bun nutrețul ;
Inspectează și cotețul
Întrebînd pe cea boghetă
Dacă-i pusă... la dietă
Sau mînincă indestul ;

Apoi trece la pătul
Ca să vadă de-i stricat,
Dacă-i grajdul reparat,
Și se uită prin saivane
Cum trăiesc cele birsane.

Și — cum e șireată tare —

Trece ca din întimplare

Pe la școli, pe la cămine

Ca să vadă dacă-s pline

Magaziile cu lemne

Și în catastif să-nsemne.

De-i ceva care nu-i place,

Apoi ai cu ea de-a face !

În zadar începi să biigui

Și cu baba să te tîrgui

Că... „să vezi... credeam că... știi..."

Bănuiam că ai să vii

Dar nu chiar așa devreme..

Am avut alte probleme..."

Însă scuzele-s degeaba

Fiindcă-i firoascoasă baba

Și n-o duci așa, oricum ;

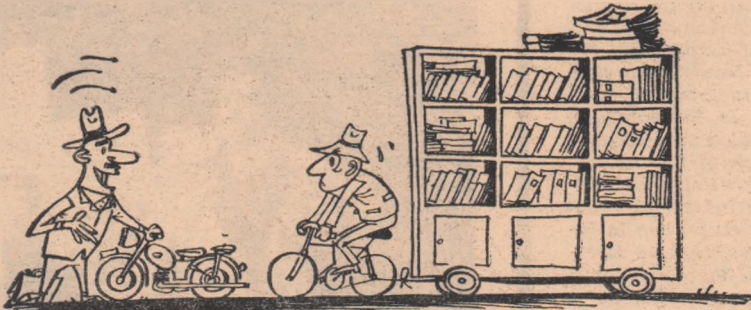
E mai bine de pe-acum

Să faci toate cu temei,

Să nu intri-n gura ei !

FLORIN IORDĂCHESCU

Tov. Pericle Blaga, președintele sfatului popular al comunei Petrești-Sebeș, mută mereu biblioteca după bunul său plac.

— Uite motocicletă asta, M-am gândit să-ți ușurez munca !..

Desen de NIC. NICOLAESCU

VISUL UNEI NOPTI DE ... TOAMNĂ

— Schiță preventivă —

Fulgi mari, scămoși, se legănau în văzduh. În odaie era cald și liniște. Cititorii se perindau unul după altul, biblioteca le completa formularul și zimbea inveselită de dansul copilăros al primilor fulgi de nea, care nu-s altceva decît neînsemnate ace de gheață, în fond, de cristale mărunte, solidificate, o stare a apei silită de un anumit grad de temperatură să incremenească și să nu mai curgă. Așa se explica în camera vecină acest fenomen, la cercul de popularizare a științei. Despre binefacerile unui strat gros de zăpadă, așezat ca o blană peste ogor, despre ce se întîmplă în viața plantei semănate din toamnă, despre...

Directorul căminului cultural era satisfăcut și liniștit. Ca orice om, directorul avea cinci degete la o mîna. Se convinsese singur, îndoindu-și-le pe rînd, Iată :

Primul, cursurile agrozootehnice de masă mergeau perfect. Existau conferențieri, cursanți conștiincioși, entuziaști, material ilustrativ, sală, bănci, căldură, ambianță, cum îi plăcea lui să spună.

Doi, arătătorul — echipe artistice active, repertoriu, recuzită, texte, muzică etc.

Trei, mijlociul, slăbiciunea lui — propaganda prin conferințe, serile de întrebări și răspunsuri, brigada științifică...

Patru, inelarul, un deget tot atît de îndrăgît și nu fără motiv, deoarece e vorba de bibliotecă și cite manifestări nu se organizează în legătură cu cartea !

Ajuns la degetul cel mic, directorul avu o ezitare, o foarte mică ezitare. Auzi zăpadă, iarnă, o stare a apei... blană... sub care...

Încă zimbește. Întredeschide pleoapele. Afară, razele soarelui de toamnă se-ncurcă, jucăușe, în frunzișul arămiu al dudului din curte. Una se strecoară spre calendarul din perete : octombrie. Tresare... Cum ?! Unde-i „ambianța" ? Unde-s conferențierii ? Ce e cu cercul agrozootehnic ? Căldura, atmosfera plăcută, unde-s ? Adică n-a fost decît un vis ? L-au durut pe el, măcar cît l-ar durea degetul mic, pe care și acum și-l îndoaie ? „Ce frumos era, își spune el, cum se-ndoaiau de lesne degetele, unul după altul" și ce neliniștit e el acum, în octombrie, cînd nu i-ar ajunge nici degetele de la amîndouă mîinile ca să-și numere grijile !

Unul tot așa a visat că mînincă pline nouă și trezindu-se, i-a văzut pe alții venind de la moară. „Ați și măcinat ?", se miră el, cău-tîndu-și coasa s-o ascuță. „Ai dormit prea mult, vere, i-au spus ceilalți. De-acum, la anul. Că acum, vezi bine, iarna-i aici".

ȘTEFAN LUCA

șoferului Tillcă

Din carnetul

UN CAMIN CULTURAL ÎNGHEȚAT

A fost odată (mai bine n-ar mai fi și nu s-ar mai povesti...) un cămin cultural înghețat în comuna Bucium, raionul Tg. Ocna. Pînă astăzi iarnă, cînd s-a pus în scenă o piesă, trebuia a mai mers, dar de atunci nimic. Au început să apară pe la colțuri pătanjani care-și țes nestin-

gheriți pinzele pline de nostalgie.

— Toamnă lungă, veți spune dumneavoastră după povața din popor.

Dar dacă ar fi după pătanjani căminului, iarna nu ar poposi niciodată la Bucium și totuși zăpada se apropie și oamenii vor veni dornici și la căminul al cărui director este tovarășul Cristian Constantin. Dacă neașa va cădea către seară, îl va găsi pe tovarășul director acasă în satul Răcăuți, iar căminul cultural din Bucium bine ferecat cu un lacăt. Dar nu de lacăt e vorba, căci în cămin, ce-l drept e drept, se poate intra oricînd și pe ferestre, unele nemaiavind geamuri decît în inventar. Dar de ce să între oamenii pe ferestre, cînd tinerii cel hîtri scot adesea ușa din țîțînă ?... Așa că intrarea e liberă, mai ales că pe ușă se poate juca șah ori țintar sau se poate grava cu briceagul..

Din colb poți să alegi un program îngălbenit de vreme, de

vreo doi ani și jumătate, cînd în această sală aveau loc șezători, dansuri, spectacole de teatru, conferințe, cor, sprijinite toate de cadrele didactice, activități binevenite de care își mai amintesc... locuitorii mai în etate !

Singurele spectacole pe care le oferă pătanjani nu au darul să încînte pe nimeni din comună și sperăm că nemulțumirea tuturor va fi auzită pînă în satul aparținător Răcăuți unde locuiește directorul căminului.

Aceasta-i pe scurt întîmplarea cu căminul înghețat și adormit de ani ca Albă ca zăpada din poveste. Numai că în locul prințului, la Albă ca zăpada din Bucium vine în ajun de iarnă un autocamion și din el cobor eu, șoferul Tillcă, cerînd să se alunge praful, pătanjani și neglijența, ca în schimb să răsună din nou corul, taraful, versul sau dansul, căci așa se întîmplă în mai toate căminele.

La noi s-a îndătinat de mult un obicei: cînd afară e iarnă geroasă, în căminul cultural e soare, cîntec și primăvară și e bine s-o știe și tovarășul Cristian. Deci să trecem grabnic la dezghețarea căminului..

TILICĂ

Pt. conf.
NICOLAE ȚĂUTU

G.A.C. Cărpiniș, regiunea Banat, a organizat o excursie pe ruta Deva-Sibiu-Brașov-București, pentru colecțivității care au obținut producții record de porumb.

Colectivității din Cărpiniș... la înălțime !

Desen de M. GION